

Alerta roja a la Casa Gran

Des del restabliment de la democràcia, els barcelonins no han conegut cap alcalde que no sigui socialista. Primerament Narcís Serra (1979-82) i després Pasqual Maragall. El lideratge socialista a la capital de Catalunya ha estat, a més, electoralment força còmode. Tot i que no ha aconseguit majories absolutes, totes les tres vegades que Maragall s'ha enfrontat a les urnes no ha tingut cap rival capaç de fer-li ombra: ni Trias Fargas, l'any 83, ni Josep M. Cullerell, al 87 i al 91. Avui, a tres mesos de la cinquena convocatòria electoral, la situació és sensiblement diferent. Convergència i Unió ha posat la seva última carta damunt la taula amb la candidatura de Miquel Roca. I les enquestes han respost a l'estímul.

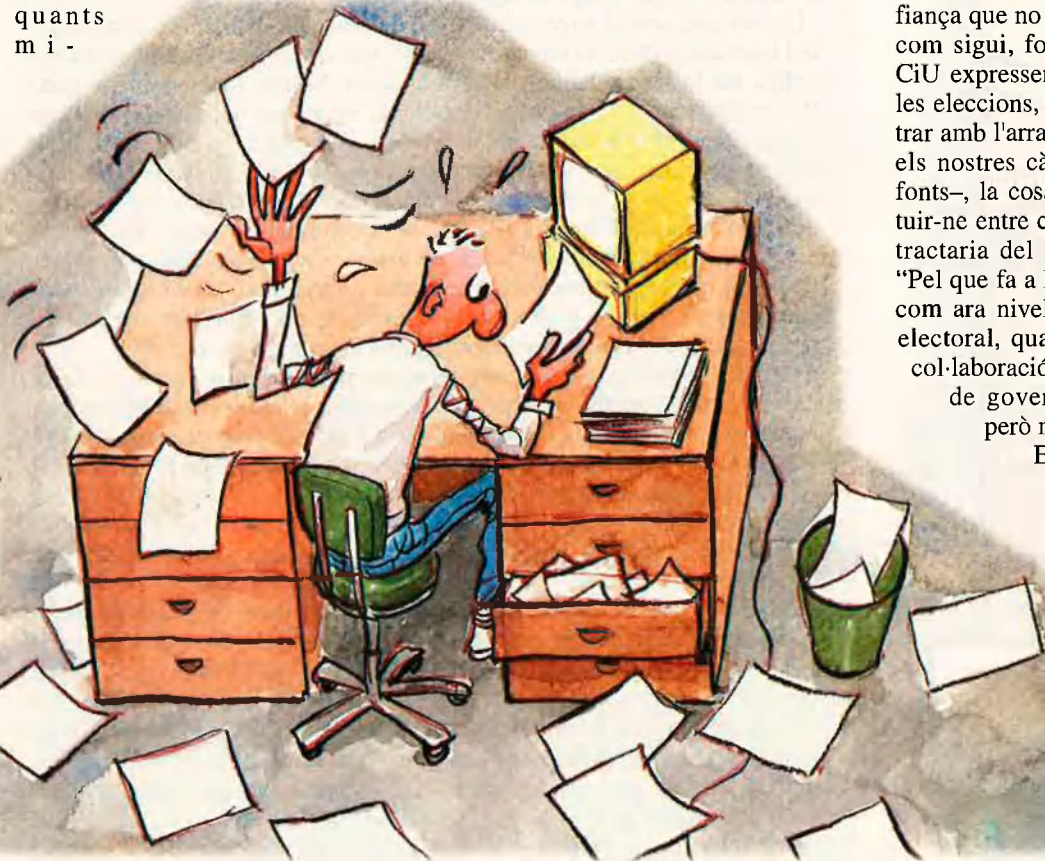
L'últim sondeig publicat per un diari barceloní, fa dos mesos, ofería una situació d'empat tècnic, amb el candidat de CiU lleugerament al davant. La reacció dels indecisos farà tombar la balança de l'un costat o de l'altre. I tot indica que l'alcaldia es disputarà per una diferència mínima, que pot ser d'uns quants m i -

Per primer cop en setze anys, CiU està en condicions d'accedir a l'alcaldia de Barcelona. Maragall i el seu equip forcen la màquina per evitar-ho. El futur professional de molta gent depèn del resultat de la batalla.

lers de vots. Es tracta, doncs, d'una situació inèdita: per primer cop hi ha la possibilitat real d'un canvi de govern municipal. Pasqual Maragall, en el seu balanç anual davant els periodistes, ho reconeixia sense embuts: "... les eleccions municipals que viurem d'aquí a pocs mesos tindran, no ens enganyem, una gran transcendència... ens hi juguem molt". I no sols la ciutat de Barcelona s'hi juga molt: en cas de victòria convergent, alguns centenars de persones relacionades amb el partit socialista —especialment càrrecs de confiança— que durant aquests últims anys han prestat els seus serveis professionals a l'ajuntament poden veure perillar el lloc de treball. Totes aquestes circumstàncies han portat l'equip de Pasqual Maragall a forçar al màxim la maquinària, tant pel que fa a l'obra de govern com en els afers més estrictament relacionats amb la preparació de la campanya.

Des de la candidatura de CiU han calculat entre sis-cents i set-cents els càrrecs de confiança dins l'estructura de l'Ajuntament, comptant-hi les empreses i organismes que en depenen. Fonts municipals, en canvi, afirmen que no arriben a cent els càrrecs de confiança que no siguin alhora funcionaris. Sigui com sigui, fonts de l'operatiu municipal de CiU expressen que, en cas que Roca guanyi les eleccions, la seva voluntat no és pas d'entrar amb l'arrasadora a la Casa Gran. "Segons els nostres càlculs —afegeixen les mateixes fonts—, la cosa més raonable seria de substituir-ne entre cent cinquanta i tres-cents". Es tractaria del "nucli dur" del maragallisme. "Pel que fa a la resta, depèn de molts factors, com ara nivell d'implicació en la campanya electoral, qualificació tècnica i voluntat de col·laboració que mostrin amb el nou equip de govern. Molts, no els necessitem, però molts tampoc no ens sobren".

En aquest sentit, CiU ha preparat —sempre segons les fonts esmentades— un equip reduït de cinquanta a setanta-cinc persones destinades a executar el primer recanvi de càrrecs de confiança socialistes. Serien els homes d'alta responsabilitat tècnica dins l'hipotètic nou ajuntament. Després del primer impacte, els canvis s'anirien fent progressivament. Els nacionalistes

asseguren que han percebut un gran nerviosisme entre molts càrrecs de confiança socialistes i, en alguns d'ells, senyals secrets però inequívocs d'apropament a l'entorn convergent. Un nerviosisme que els nacionalistes atribueixen al seu progrés en totes les enquestes.

Els socialistes, en canvi, afirmen que a l'ajuntament viuen un ambient de plena normalitat. Tot i reconèixer que per primer cop Maragall té al davant un oponent capaç de guanyar, asseguren que les enquestes del PSC indiquen que l'alcalde encara està molt per sobre de Roca, fins a vuit punts. Des del gabinet de l'alcaldia insisteixen a dir que l'ajuntament no fa campanya i que només està preocupat per continuar governant la ciutat. Una acció de govern que les últimes setmanes ha adquirit un ritme frenètic.

El màxim exponent d'aquesta intensificació d'activitats és l'alcalde mateix, que ha augmentat considerablement la seva dedicació a la ciutat. Durant tot l'any 93 i el primer semestre del 94 els col·laboradors de Maragall estaven especialment inquiets pel seu aparent desinterès. Maragall sem-

Incertesa, blocatge i síndrome de pre-jubilació

En molts aspectes, la problemàtica de les persones amb càrrecs de responsabilitat a l'administració pública afectades per la possibilitat d'una derrota electoral no és diferent de la de qualsevol col·lectiu de treballadors amenaçats per una crisi de la seva empresa, un tancament o una regulació d'ocupació. Aquesta és la primera consideració que fa Josep M. Blanch, degà de la Facultat de Psicologia de la UAB, quan li demanen quin pot ser el sentiment dels càrrecs de confiança d'una administració que,

no essent funcionaris de carrera, tenen la certesa que una derrota electoral del seu partit implicarà automàticament la pèrdua del lloc de treball.

Segons Blanch, catedràtic de psicologia social aplicada i especialista en temes d'ocupació i desocupació, en aquests casos s'acostuma a produir un "efecte d'anticipació de la desocupació possible", que es pot manifestar de diverses maneres: caiguda de l'estat d'ànim, inquietud, *stress* i preocupació obsessiva, tot plegat símptomes previs de la depressió.

Com més s'apropa la data de l'hipotètic final d'etapa (en aquest cas es tractaria del 28 de maig), "el rendiment sol baixar en qualitat, especialment en els afers de termini mitjà, perquè la persona no se sent propietària de les seves decisions: no està segura si d'aquí a sis mesos es trobarà al mateix lloc que ocupa en aquest moment".

La situació afecta especialment els anomenats càrrecs de confiança: col·laboradors directes del càrrec electe, que per norma general els ha escollits per la seva fidelitat i la seva eficàcia. No són funcionaris, ni polítics professionals. Com poden reaccionar en un cas com aquest que ens ocupa? Segons Blanch, hi ha diversos comportaments possibles. L'un d'ells és la hiperactivitat: en aquest cas la incertesa funciona com un motor d'iniciatives, i porta a forçar al màxim la màquina per evitar com sigui la victòria de l'altre i assegurar-se la continuïtat laboral. La reacció contrària és la hipoactivitat: el 28 de maig podria actuar com una pantalla que impedeix la perspectiva temporal imprescindible per a funcionar adequadament; això generaria una mena de pressentiment depressiu —"això s'acaba"— i la persona es refugiaria en la passivitat.

Blanch descriu un tercer comportament possible, més subtil: el de la persona que acumula informació privilegiada gràcies a la seva posició, amb l'objectiu de fer-se imprescindible als hipotètics nous caps, que optarien per no desprendre-se'n. Però el desenvolupament de la informatització —diu Blanch— minva l'eficàcia d'aquest comportament. I finalment l'opció radical, el canvi de camisa: "gent que de sobte esdevé *independent* políticament, jugant a fer de soci potencial de l'alternativa de poder".

La situació pot ser especialment difícil per als càrrecs de confiança que treballen a l'ajuntament des de les primeres eleccions municipals democràtiques, ja fa setze anys. Aquestes persones, explica el degà de Psicologia, es poden veure afectades per un fenomen detectat sovint en l'empresa privada: la síndrome de la pre-jubilació. "Quan fa tants anys que ets en un mateix lloc de treball, les dificultats per reciclar-te professionalment són més grans. A sobre, cal afegir-hi el cop anímic que representa perdre una cosa que consideres gairebé teva, que forma part d'una bona part de la teva vida, de la teva identitat".

E. V.

blava més preocupat per qüestions estranyes a la gestió diària de l'ajuntament, com ara la Plataforma Segle XXI, la seva hipotètica candidatura a la presidència de la Generalitat, o temes d'àmbit europeu. Les eleccions europees de juny del 94 van marcar un rècord negatiu per al partit socialista a la ciutat de Barcelona, superat per CiU i àdhuc pel PP, i relegat a tercera força. Aquest fracàs, juntament amb la nominació de Roca com a candidat nacionalista a l'alcaldia, van encendre la llum d'alarma a l'estat major de Maragall. A partir d'aquell moment, l'alcalde ha anat recuperant progressivament el seu protagonisme a la ciutat i en aquests moments es dedica al cent per cent a la batalla de Barcelona. L'actitud de Maragall no ha pogut dissipar la inquietud pels resultats electorals entre els rengles socialistes, però ha animat molt els seus col·laboradors.

Un dels principals actius de la campanya de Maragall serà l'explicació de l'obra realitzada a la ciutat. Així, els partits de l'oposició acusen els socialistes d'haver accelerat el ritme de moltes obres i projectes amb motivacions exclusivament electorals. El govern municipal, en canvi, afirma que és normal que al final dels quatre anys que dura un mandat es produeixin moltes inauguracions d'obres començades quatre anys enrere. El fet és que, d'aquí al 28 de maig, Maragall tallarà la cinta de més d'un centenar de projectes, ara en fase d'acabament. Entre tots ells es destaquen, segons fonts de l'Ajuntament, els següents: complex Maremàgnum del Port Vell (començament de maig), Fòrum Nord de la Tecnologia a Nou Barris (1 d'abril), ampliació del Firal al Polígon Pedrosa (segona quinzena d'abril), jardins de la plaça de la Univer-

sitat (maig), Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA), remodelació de la zona de Barcelona-Glòries (principi d'abril), a banda la implantació de carrils bici, el lliurament de nous habitatges i desenes d'inauguracions de parcs i jardins. La nova entrada en funcionament de la policia de barri s'engloba, segons l'oposició, en aquesta estratègia electoralista.

En aquesta mateixa línia, la campanya de Maragall serà molt de "gestió" i poc de "partit". Amb la marca socialista en hores baixes, i davant un més que probable enfonsament electoral del PSOE a tot l'estat, el millor actiu de Maragall en campanya no és el seu partit, sinó ell mateix. L'alcalde de Barcelona ha aconseguit de mantenir-se al marge dels escàndols de corrupció protagonitzats per molts dels seus correligionaris durant aquest últim any i mig, i des d'aquest punt de vista no és gens castigat per l'opinió pública. Paradoxalment, el PSOE pot mantenir l'última gran capital de l'estat que li queda en la mesura que el seu candidat en sàpiga aparèixer suficientment desvinculat.

La batalla de la ciutat de Barcelona no ha fet sinó començar. Moltes coses depenen del seu resultat. Moltes. És la síndrome de maig.

Eduard Voltas

PUBLICACIONS DEL CENTRE UNESCO DE CATALUNYA

L'ESTAT DEL MÓN, 1995

Un informe del Worldwatch Institute sobre el progrés cap a una societat sostenible

CENTRE UNESCO DE CATALUNYA

MALLORCA, 285 - 08037 BARCELONA - TELS 207 58 05 - 207 17 16 - FAX 457 58 51
TELEX 98314 CUNC - E-mail: ECUCO@CC.UAB.ES